

νέαν αὐτῆς κλίσιν, ὥστε, ὅπως δῆποτε, θέλει νὰ ὀνομάζεται ὁ κύριος Σάρρας Βερνάρδ.

Ὁ καθημερινὸς βίος αὐτῆς μετέχει παντὸς παραδόξου. Ὅταν δὲν παρέστησεν ἀφ' ἐσπέρας ἢ δὲν ἔχη ἕτερον κώλυμα, ἐγείρεται λίαν ἐνωρίς. Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς εἶναι ἡναγκασμένη νὰ ἐγείρηται πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἵνα ἔχη τὸν καιρὸν ν' ἀνερευνήσῃ καὶ ἀνέυρῃ αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἥτις ἐργασία διαρκεῖ περὶ τὴν ὥραν.

Ἐὰν δὲν ἔχη ἄλλην ἀσχολίαν, ζωγραφίζει ἢ γράφει. Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρειαν ὥραν μεταβάλλει toilette καὶ κατοπτρίζεται ἐντὸς μεγάλου κατόπτρου, τὸ ὁποῖον ἀντανάκλα, ὡς ὑπόδειγμα κομψότητος, ἓνα σκελετόν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, γράφει κάμμιαν ἐπιστολὴν ἅ la Victor Hugo, μεταβαίνει εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ Salon, εἰς τὰ ἵπποδρόμια, ὅταν ἦναι εἰς τοὺς Παρισίους.

Τὴν ἐσπέραν, συνήθως, κατακλίνεται λίαν ἀργά. Πρὶν ἢ δ' ἀποκοιμηθῇ, ἀναγινώσκει καὶ εἶτα τίθεται μεταξὺ τῶν σελίδων ὡς σημειωτήρ.

Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐπαληθεύσωμεν τὴν διήγησιν περὶ ξυλοκραβδάτου. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τοῦτο ἦτο εὐφύες ἄσπετον δῶρον μελαγχολικοῦ ἔραστοῦ, τὸ ὁποῖον ἢ μεγάλη καλλιτέχνης τηρεῖ ὡς ἀνάμνησιν. Ἡ κλίνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας, συνήθως, ἀναπαύεται εἶναι μακρὰ θήκη αὐλοῦ.

Πρὸς ὁδήγιαν παντὸς ὅστις ἤθελεν ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς μεγάλης καλλιτέχνης, παρέχονεν τινὰς πληροφορίας περὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐνδυμασίας καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας.

Ἐνδυμασία. Γαλάζιον δίουρον, ὑπενδύτης λευκός, ἀναζυρίξας ἐρυθρά. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταινία, φέρουσα τοῦλάχιστον τὰς ὀκτὼ πρῶτας (battute) τῆς Μασσαλιώτιδος.

Ἐθιμοτυπία. Μόλις γενόμενος δεκτὸς ἐνώπιον τῆς καλλιτέχνης, νὰ προσκρούσῃς εἰς αὐτὴν, προσποιούμενος ὅτι δὲν τὴν βλέπεις, ἢ, ἐὰν στηρίζεται εἰς τοῖχον, νὰ ἐκλάβῃς αὐτὴν ἀντὶ σχισμῆς καὶ νὰ μεταβῇς νὰ παρατηρήσῃς δι' αὐτῆς. Ἀπευθύνων αὐτῇ τὸν λόγον, νὰ μεταχειρίζησαι πάντοτε τὸν τίτλον Ὑψηλότης, ὅστις εἶναι ἐνδείξις τιμῆς πρὸς τὰς πριγκιπικὰς ἑξεις αὐτῆς, καὶ, συγχρόνως, λεπτὸς ὑπαινιγμὸς εἰς τὴν παντελῇ ἔλλειψιν τῶν ἐτέρων διαστάσεων τοῦ κομψοτάτου σώματος αὐτῆς.

Ἰταλός.

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ

Δὲν εἰξεύρω τί πρᾶγμα ἀγαπῶ περισσότερο εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, διότι τόσα πολλὰ πράγματα ἀγαπῶ ἀρχίζων ἀπὸ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς καὶ καταλήγων εἰς τὰ ἑκατονδῶδεκα, ὥστε ἐρωτώμενος αἰφνης τί προκρίνω, θὰ ὑρυσκόμην ἐμπερδευμένος καὶ δισταζών· ἂν ὅμως τύχη νὰ ἐρωτηθῶ ποτε τί μισῶ περισσότερο, θ' ἀποκρινόμην ἀδιστακτως. — Μετὰ τὰ πρᾶσα καὶ τοὺς ἐπικηδεῖους λόγους, μισῶ τὸν συκοφάντην!

Ἡ μαῖα ἢ ἐπιστατήσασα κατὰ τὸν τοκετὸν τῆς ἀνωτέρω ιδέας μου εἶνε ἡ Ἐφημερίς. Εἰς ἐν φύλλον αὐτῆς πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶδον δημοσιευόμενον τὸ ἀπὸ 17 Φε-

βρουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, δι' οὗ ἐπικυροῦται καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν κ. Ἀλέξ. Κωστῆν τὸ ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, τὸ ἐκδοθὲν ἐπὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τῶν καυμédων. Τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν κηρύσσει διαπρυσίως τὴν ἀθωότητα τοῦ κ. Κωστῆ, ἀνατρέπει τὴν σαθρὰν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἥτις ὡς μὴ ὤφειλεν ἐστηρίχθαι μετὰ πολλῆς ἐλαφρότητος ἐπὶ ἀνυποστάτων καταγγελιῶν, στιγματίζει δὲ διὰ ζῶητων φράσεων τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν ἐμπάθειαν, ὅφ' ἧς ἡ καταγγελία αὕτη ἐνεπνεύσθη.

Ἰσως ἐκ τῆς ἐπιτεινομένης ὁσημέραι διαστροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συκοφάντου ἐγένετο κοινότερον καὶ μάλλον διαδεδομένον· δὲν ἔπαυεν ὅμως διὰ τοῦτο νὰ εἶνε πάντοτε μισητὸν καὶ ἀποτρόπαιον, ὅσον δὲ Σιοπενάουερ καὶ ἂν εἶνε τις, ὅσον συντάκτης Παλιγγενεσίας πρωθυπουργοῦντος Κουμουνδούρου καὶ ἂν εἶνε, πάλιν ἐν τῇ ἀπαισιοδοξίᾳ του θὰ ἐκπλαγῇ καὶ θὰ αἰσθανθῇ βδελυγμίαν καὶ ἀποστροφήν πρὸς τὸν χαλκεύοντα κατηγορίαν κατὰ τιμίον ἀνθρώπου.

Μέσον τῶν γραμμῶν τοῦ εἰρημένου βουλευματος διορῶμεν ὅλην τὴν θλιβεράν Ὀδύσειαν, τοῦ κ. Ἀλέξ. Κωστῆ· βλέπομεν τίμιον καὶ εὐυπόληπτον πολίτην, εὐσυνείδητον καὶ διακεκριμένον ὑπάλληλον, συλλαμβανόμενον διὰ μιᾶς καὶ ἀναγκαζόμενον νὰ διέλθῃ δι' ὅλων τῶν αὐχμηρῶν σταθμῶν περιπλόκου ἀνακρίσεως· βλέπομεν ἐν ἐντίμιον ὄνομα ριπτόμενον βορᾷ εἰς τὴν ἀπληστον καὶ χαιρέκακον πολυπραγμοσύνην, ἀλλὰ δὲν βλέπομεν ἐπὶ τέλους ὡς ἐν ταῖς παραστάσεσι τοῦ θεάτρου *Εὐτέρπη* τιμωρομένην ὡς εἶδει τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν ἐπιβουλήν. Ἐξῆλθεν μὲν ἀλώβητον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κωστῆ ἐκ τῆς δοκιμασίας καὶ ἐκηρύχθη πανδῆμως ἡ ἀθωότης αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἀπονομή αὕτη τῆς δικαιοσύνης δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε μονομερής;

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἂν ἤμην νομοθέτης, Μωσῆς, Ζωροάστρης, Λυκοῦργος ἢ ἔστω καὶ Καρδαράς, ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ νομοσχέδιον εἰς τὴν βουλὴν, θὰ προέτεινον νόμον ἰδιαίτερον κατὰ τῶν σκοπίμως καὶ ἐσκεμμένως συκοφαντούντων. Καὶ διὰ τὴν ποινὴν δὲν θὰ προσέτρεχον εἰς τὰ φῶτα τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς, ὅπερ ἔχει φαίνεται τὸ μονοπώλιον τῆς ἐφευρέσεως πρωτοφανῶν βασανιστηρίων. Μὲ ἥρκει ἡ καταδίκη τοῦ συκοφάντου εἰς τὴν ἐπιβεβλημένην δημοσίαν ἀνάγνωσιν ἐπὶ ὄρισμένον χρονικὸν διάστημα τῆς ἀποφάσεως δι' ἧς κηρύσσεται ἡ ἀθωότης τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθέντος. Ἄν τοῦτο δὲν ἥρκει, ἤθελον προσθέσει εἰς τὴν ποινὴν καὶ τὴν καταναγκαστικὴν ἀνάγνωσιν καὶ συντακτικὴν ἀνάλυσιν τῶν κυρίων ἄρθρων τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος.

Ἀπέναντι τοιαύτης φοβερᾶς ποινῆς, εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ οἱ τολμηρότεροι ἤθελον ὑποχωρήσει.

Ζαχαρίας.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Διερχόμενος πρὸ τῆς θύρας τῆς **Ρόμης** ἤκουσα φωνὰς, εἶδα κηρία ἀνημμένα, καὶ ἀνθρώπους ἐκκλησιαζομένους καὶ εἰσῆλθον.

Εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν παρὰ τὸ ἀναλογεῖον καλόγηρος

μέ μορφήν Σειληνοῦ καὶ σκουῖφον στίλβοντα ἐκ ῥύπου, συνώδευε τὴν νωχελῆ καὶ ἔρρινον φωνὴν τοῦ ψάλτου διαστρέφων τὸ στόμα του καὶ τὸ ἀναιδὲς γένειόν του εἰς πᾶσαν ἀναφώνησιν, ὡς ἀδερφὸς καθήμενος ἐπὶ πάγκου ταβέρνας καὶ παίρνων τὸ γιανέ· ὁ ἀριστερὸς ψάλτης ἐκίνει τοσοῦτω σπασμωδικῶς τὴν σιαγῶνά του ψάλλον, ὥστ' ἐνόμιζες ὅτι ὑφίστατο πείραγμα τοῦ Βόλτα.

Οἱ χονδροὶ καὶ χαμηλοὶ θόλοι τῆς ἐκκλησίας ἐπεκλήθητο βαρεῖς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν· πᾶσα πτώσις τοῦ πνεύματος συνεκρούετο πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ κατέπιπτε χαμαὶ μεθ' ὀρμῆς. Ἀσθενὲς φῶς διερχόμενον διὰ τῶν ἰσχυρῶν ἢ κιτρίνων ὑέλων τῶν ὡς μεσαιωνικοῦ πύργου στενῶν θυρίδων καὶ καταπίπτων ἐπὶ τινων μορφῶν, διέχεεν ἐπ' αὐτῶν ἀπαισίαν τινα θειοῦ χροῦ καὶ πελιδνὴν ἔκφρασιν τρόμου καὶ ἀγωνίας.

Βαρεῖα τις ἀτμόσφαιρα ἀνίας ἦτο διακεχυμένη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ὅλοι ἐφαίνοντο ὅτι ἐπληττον ἐκεῖ καὶ ἔχασμῶντο· καὶ αὐταὶ αἱ λαμπάδες ἐνύσταζον· ἐνίοτε κηρίον σβεννύμενον ἐπλήρου τὸν ναὸν βαρείας καὶ πνιγνῆς οσμῆς λίπους. Ἐντὸς στασιδίων μερικαὶ ἡλίθια μορφαὶ ἐψιθύριζον μετ' ἐρέμια καὶ τὴν τροπάρια, τὰ ὅποια δὲν ἐνόουν. Ἡ φαντασιώδης ἀνάπλασις τῶν φώτων παρίστα εἰς κερδύπληκτον φαντασίαν ἐμπόρους τινὰς τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, τὰ κηρία ὡς πῆχεις, καὶ τὰς εἰκόνας πάσας μετὰ τοὺς ἀρλεκινικοὺς τῶν χρωματισμοῦς ὡς φύλλα ὑφασμάτων ἀναπεπταμένων πρὸς πώλησιν.

Ἐνίοτε λευκὸν μανδύλιον ἐσεῖστο· νεανίαι τινες προσήλονον ἀδιακόπως τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν ἀριστερὰν στοὰν, ὅπου ἴσταντο αἱ γυναῖκες. Ἐκεῖ ψιθυροὶ τις συνεχρῆς· ὑπὸ ποικιλόχροας πετάσους φέροντας κεχρωματισμένα πτερὰ στρουθοκαμήλου ἢ πτηνὰ ὀλόκληρα, ζωηραὶ κεφαλαὶ ἐστρέφοντο ἀνήσυχοι· προκλητικὰ βλέμματα πετώντα ἀπὸ τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων συνητῶντο ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν σταυροκοπουμένων· παράδοξός τις προσδοκία ἡδονῆς κατεῖχε τὰ δύο στρατόπεδα ἑτοιματὰ νὰ ὀρμήσωσι τὰ μὲν πρὸς τὰ δὲ μετὰ ἀγκάλας ἀνοικτάς· καὶ ὁλονὲν διεσταυροῦντο τὰ ἀκριτόμυθα βλέμματα ἐξομολογούμενα τὰ μυστήρια τῆς σαρκός. Οἱ γέροντες ἐστρεφον καὶ παρετήρουν μετ' ἐκφράσεως λαιμαργίας τὴν πρὸ αὐτῶν παρελεύνουσαν ἡδονὴν, ἀγριομματαῖζοντες τοὺς νέους, οἵτινες τοὺς κατεκόλασαν.

Παρέκει γραῖα τις ἐπέπληττε δεκαοκταετῇ νεανίδα, διότι ἔκαμνε τὸν σταυρόν της δίχως νὰ βγάλῃ τὸ γάντι της, τὸ ὅποιον εἶνε ἁμαρτία. Κάπου κάπου ἠκούετο ἕκ τινος συνδιαλέξεως: — "Ἐπιασε τὸ μπόλι σου; Ὅξεις κλαυθμηρισμοὶ νηπίου διακόπτοντες τὸν ἱερέα μνημονεύοντα τῶν κτητόρων καὶ εὐεργετῶν τῆς ἐκκλησίας ἀφύπνισαν ἄλλο παιδίον ὅπερ ἐκοιμάτο εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μάμμης του καθημένης.

Ὁμιλος ἀνδρῶν εἶχε συναθροισθῇ περὶ τὸ ἀριστερὸν μανουάλιον καὶ παρετήρουν μετὰ βουλευμίωντα βλέμματα καὶ σκανδαλώδη σχόλια νεαρωτάτην μητέρα, ἥτις καθημένη προκλητικώτατα ἐθήλαζε τὸ τέκνον της, περιλειχὸν ἀδελφάγως τὸν ἀλαβᾶστρινον παχουλὸν μαστόν της.

Καὶ οἱ ἱερεῖς ἐλειτούργουν· ἀλλὰ διὰ ποῖον; ὅχι θεαίως διὰ τοὺς παρευρισκομένους. Ἐκεῖνοι περὶ παντὸς ἄλλου ἐνδιεφέροντο ἢ περὶ τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ. Πανταχοῦ ἀνεζήτησα τὸν Χριστὸν ἐν τῷ ναῷ ἐκεῖνῳ, ἀλλ' οὐδαμοῦ, οὐδαμοῦ τὸν εὖρον, εἰμὴ μόνον ἐπὶ εἰκονισμάτων τινων μακρῶν, καπνισμένων, ἐφιδρύντων ῥυτίων.

Βεβαίως ἔκαμον πολὺ καλὰ καὶ ἐώρταζον τὴν ταφήν τοῦ Χριστοῦ· ὁ Χριστὸς ἐτάφη, ἀλλὰ χωρὶς ἀναστάσεως. Ἦτον ἀληθὴς νεκρὸς ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ κρύου τοῦ σταυροῦ. Καὶ ἔφυγα ψιθυρίζων τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους στίχους, οἵτινες θὰ ζήσωσι πολὺ περισσότερον τοῦ Χριστοῦ:

Ta gloire est morte ô Christ et sur nos croix d'ebène,

Ton cadavre celeste en poussière est tombé.

Ἰουλιανός.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Προκειμένου περὶ συνοικεσίου ἢ εἰκοσκέτις κόρη ἐρωτᾷ συνήθως περὶ τοῦ μελλονύμφου:

— Ποῖος εἶνε;

Ἡ τριακοντοῦτις:

— Τί κάμνει;

Ἡ τεσσαρακοντοῦτις:

— Ποῦ εἶνε;

Νεόνυμφος πρὸς φίλον. Τὸ εἰξεύρω, φίλε μου, ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν εἶν' εὐμορφὴ· ἀλλὰ τί θέλεις; Ἡ καλλονὴ παρέρχεται.

Ὁ φίλος πρὸς τὸν νεόνυμφον. Ναί· τὸ κακὸν ὅμως εἶνε ὅτι δὲν παρέρχεται καὶ ἡ ἀσχημία!

— Μὰ, τί πρᾶγμα εἶνε ἄγγελος;

— Ἄγγελος, κόρη μου, εἶνε ἓνα παιδάκι μετὰ πτερὰ.

— Μὰ λοιπὸν ἡ Ζουλιῆ ἢ γκουβερνάντα μου δὲν ἔχει πτερὰ· καὶ τότε ὁ μπαμπᾶς γιατί τῆς λέγει: ἄγγελέ μου;

Ὁ λόγος περὶ Σούγκρα.

— Σοῦ ἔχει ἓνα πνεῦμα, ὁ πειρασμὸς, μὰ ἓνα πνεῦμα!

— Τὸ πιστεύω, ἀπήντησε μειδιῶσα μία κυρία, πρέπει μάλιστα νὰ ἔχῃ καὶ πολὺ, διότι ποτὲ δὲν κάμνει χρῆσιν αὐτοῦ ὥστε νὰ τὸ δαπανᾷ.

Ἐμπροσθεν τοῦ φωτογραφείου τοῦ Μωραΐτου:

— Ἀ! νὰ ἡ φωτογραφία τοῦ Δηλιγιάννη.

— Τὶ ὁμοιότης! Νομίζεις ὅτι θὰ μιλήσῃ.

— Φευγεῖο, φίλε μου!

Τὰ κεράσια ὅταν ἀριμάσουν κοκκινίζουν. Κατὰ τοῦτο διαφέρουν ἀπὸ τὰς γυναῖκας.

Αἱ μεγαλείτεροι Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης εἶνε ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γερμανία, ἡ Ρωσσία καὶ ἡ γυνή.